

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

CARMETA.

QUENTO DE CIUTAT.

May l' olvidaré á la Carmeta. ¡Que n' era d' hermo-
sa, sobre tot á través del cristall dels meus vint anys!
Vint anys tenia llavors y llibertat complerta; poch
diners es cert; pero molta llibertat, moltíssima, sense
pare, sense mare, sense germans y ben condecorat ab la
clau de l' escaleta, que la duya sempre á la butxaca y
ab una esperansa que no me la treya may del ànima,
la de un oncle á la Habana, rich y sense fills.

Llavors la vaig conèixe. Era cap al tart y la misteriosa
llum del crepuscul l' afavoria. Sortia ab las demés
treballadoras de una camiseria del carrer d' Escudellers:
era la més jove y la més espigada; vestia ab elegancia,
calsava bonicas botinas ab taló alt y ensenyava mitj
pamet de enaguas blanques y ben planxats, quan ab la
sèva má fina s' alsava un pessiguet de faldillas.

Vaig seguir-la, vaig enrahonar-hi y vaig acompanyar-la
fins á casa seva. L' endemà, lo mateix y aixis successi-
vament. Al cap de vuit dias eram amichs y hasta prome-
sos ¡que sè jo lo qu' eram!...

¡Y créguin que n' sabia d' estimar!

De natural devia venir-li perque jo era 'l seu primer
amor: Molts l' havian perseguida com jo mateix al sor-
tir de la camiseria; pero cap l' havia feta felis. Unica-
ment jo, desde 'l primer moment vaig cáureli al ull.
¡Que volen fer-hi! L' imán de la simpatia.

Als diumenjes anavam á passeig, tots dos solets.
Y no ho estranyin, perque ella era libre com jo mateix.
Havia perdut als seus pares y ab l' escàs jornallet
que 's feya, pagava la dispesa y no devia atencions á
ningú.

Aquest estat es molt perillós per una nena jove, gua-
pa y pobre ¡no es veritat? Donchs, ab tota franquesa,
no ho era pas per la Carmeta, que savia guardar-se á si
mateixa, millor que no l' hauria guardada la seva ma-
re. Parlar-li de certas cosas... ¡oh! impossible: un dia
ab una mica més renyim. Sòrt qu' estava enamorada
de mí y que jo vaig saber-li demanar perdó, dihent-li
qu' estava cego y que no sabia lo que 'm deya.

Y no 's creguin, en mitj d' aquesta severitat, no han
vist una xicoteta més divertida.

Un dia, que havia anat al ball de máscaras del Liceo,
vá venim-hi á trobar y vá donarme un esbronch que
n' hi havia per llogar-hi cadiras. Está clar: com que
savia tota la mèva historia, gran mal.

Fins al intermedi de la primera á la segona part no
la vaig conèixe, causant-me la més agradable sorpresa
la seva carona d' àngel quan se vá treure la careta.

Durant la segona part no várem perdre un ball.
¡Quin gust donava estrenye aquella cintura tant fina y

abandonarse en los brazos d' ella, voltant y corrent
lleugers com daynas al entorn del ample sala del gran
teatro. Quan vingué 'l galop final semblava que voles-
sim. ¡Qué prompte passá aquella nit!

Recordo que al acabar, sas blancas galdas com lo lli-
ri, eran rojas com la rosella del camp. Son pit s' alsava
en dols panteig com lo blat madur á las alenadas del ven-
tijol. Lluian sos ulls negres y humits. Estava incitativa.
—Abriga 't bè Carmeta, abriga 't sobre tot, l' hi deya
al sortir del ball.

¡Ball malebit! ¡No hi haguésem anat!

L' endemà la pobre Carmeta estava costipada: dos
dias després tenia febre y treya sang per la boca.

Estava trista y jo més trist qu' ella.
Sense familia, sense recursos, ¿qué fer en tal situa-
ció? No hi havia més sortida que la porta del Hospital.

¡L' Hospital! ¿Es possible que una flor tant preciosa
que mereixia un palau hagués de ser transportada al
miserable llit que la caritat ofereix als pobres? No hi
havia remey.

Afortunadament tenia jo un amich practicant. Era
un bon company de infancia, un jove de cor, intelligent,
estudiós y que aquell any acabava la carrera, seguida
ab notable l'uhiment.

Vaig veure'l y vaig explicar-li 'l cas.
—Porta á la téva xicoteta, y jo 't juro que l' assistiré y
la cuydaré com si fòs la mèva germana, encare més,
com si fòs la mèva promesa.

Aquest noble oferiment vá afluir-me 'ls lligams que
m' entortolligavan lo cor.

Pero quan vaig deixar á la pobra Carmeta, instalada
en lo llit que l' hi havia fet preparar lo mèu company,
¡oh! llavors no puch pas expressar lo que sufria.

Y succehí que l' endemà rebia carta de la Habana.
Lo mèu oncle 'm demanava, pero ab tanta urgencia, que
de deixar escapar lo primer corrèu, me deya que no 'm
molestés ananthi, ni pensés més ab ell.

¡Quin compromís! ¿Devia deixar perdre una fortuna,
l' única esperansa del mèu porvenir? ¿Pero, per ven-
tura, no era també una fortuna, no era tot lo mèu por-
venir l' amor de la Carmeta?

Mala cara devia fer ab tals y tantas vacilacions,
quan, al anarla á visitar com de costum, ella vá conèi-
xe que 'm passava alguna cosa.

No podia negar-li la veritat; y quan la sapigué tota
entera, 'm digué:

—Ves á la Habana.

—Pero...

—Ves á la Habana ó no contis ab lo mèu amor. ¿No
véus que jo 'm curaré y serém felissos?

Al partir, lo practicant Enrich vá acompanyar-me al
barco:

—Estigas tranquil, me digué, está molt millorada y
crech que n' sortirà. Ja n' sabrás noticias.

¡Noticias!

Cinch ó sis cartas vaig escriure sense rebre contes-
tació; cartas á la Carmeta, cartas al Enrich, y res,
sempre res.

¡Lo temps passava, 'ls mesos, los anys y no venia l'
ansiada resposta!

Y tanta necessitat que n' tenia! Lo mèu oncle ma-
lalt y decrepit m' havia cedit lo govern de la casa y la
clau de la caixa. Unicament la seva presencia m' im-
pedia 'l deixar aquella terra y corre á Barcelona, per
veure si 'ls diners podian fer la felicitat de una dona
digna de ser felis.

Tot inútil. Llavors que hauria pogut socòrrela, no
sabia res d' ella.

Passaren aixis cinch anys mortals.

Passejant un dia per lo passeig de Isabel II de la Ha-
bana m' adono de un oficial de marina, que vestia l'
uniforme de metje. Me sembla regoneixe 'l y á n' ell
devia passar-li lo mateix perque també 'm mirava.

—¡Es l' Enrich! exclamo.

—¡Callal! ¡Pepet!..

Y tot just m' abressava, que jo l' hi deya:

—¿Y la Carmeta? Digasme ¿qué ha sigut de la Car-
meta?

L' Enrich vá mirarme y després de enretirarse dos
passos, medintme de cap á péus digué ab la major na-
turalitat:

—L' hi duta á la Habana.

—¿Tú? ¿Y ahont es?

—A bordo: si vols véurela, vina.

Ab lo cor palpitant d' emoció, silenciós per forza,
perque l' Enrich á totas las mèvas preguntas responia:
—Ja la veurás, home, ja la veurás,—vaig arribar á
bordo de la goleta *Consuelo*.

L' Enrich me conduhia al seu camarot y mentres jo
l' hi preguntava:

—Pero ¿y la Carmeta?

Ell regirava un bagul, treya una capsa rodona, l'
obria y m' ensenyava un cráneo de dona, dihent:

—Aqui la tens.

¿Tinch de dir que davant d' aquella aparició vaig
perdre 'l món de vista?

—¡Oh! deya jo al mèu amich, després que gracias
als seus cuydados recobrava 'ls sentits, contam al mé-
nos los darrers moments d' aquest àngel de la mèva
existencia.

L' Enrich vá posarse trist, y després de una llarga
estona de silenci, digué ab véu casi imperceptible:

—No vaig presenciarlos.

—¿Cóm? ¿Y tú ets qui 'm prometias cuydar-la com
una germana, com una promesa?

—No 'm fassas cárrechs Pepet, y avants de condem-
narme, escòltam.

No estava més inmóvil lo cráneo d' aquella criatura,

que 'l meu rostre, ansiós d' escoltar las explicacions del meu amic d' infància, que digué:

—Vaig cuydar durant més de cinch senmanas á la pobra noya; pero no hi havia salvació per ella, era tísica. Tal vegada jo l' hauria sostinguda alguns temps, pero á costa mèva, á costa tèva, potser á costa d' ella mateixa. Era tant bona, tant hermosa, que 'm sentia inclinat á estimarla, baix l' imperi d' extranya forsa, superior á la mèva voluntat. Un dia vaig pendre la resolució heròica d' encomenarla á un meu company, y tractant d' olvidarla, vaig tancar-me ab los llibres y entregarme al estudi. S' acostavan los exàmens, havia de llicenciar-me, y no calia que 'm dormís si volia acabar dignament la mèva carrera.

Després...

—¿Qué? Digas.

—Ja no vaig tornar á véurela, sinó 'l dia de la reválida. Figúra 't l' impressió que havia de rebre, al tocar-me un punt d' anatomia, y dirigirme al cadáver extés sobre la taula de marmol del anfiteatre. Aquell cadáver era ella.

—¡Oh!

—Y ab lo bisturí á las mans y cedint á las exigencias dels catedràtics, tingui de destrossarlo...

—¡Prou!.. ¡Calla!

—¡Ah! Ja véus, Pepet, si soch digne de que 'm perdonis, no més que per l' horrorós torment á que la fatalitat vá condemnarme, durant aquella despiadada operació sobre un sér que si tú l' estimavas molt, y jo també l' estimava.

Seguí á aquestas paraulas una llarga estona de silenci. Lo cráneo inmóvil, ab los uils vuits, semblava que 'm mirés.

Y jo vaig rompre la quietut exclamant:

—Te perdono Enrich; pero ab una condició. T' has de despendre d' aquest cráneo: vull tenirlo jo, vull guardarlo, vull venerarlo com una reliquia!

J. R. R.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Tots se preparan á celebrar las festas dignament, tots ménos *Novedats*, lo teatro de las anomalias que are que vé la bona, ha tancat las portas, y las tindrà tancadas fins á primer de octubre. Los demés teatros del Passeig exclaman:—¡Ganga, noy!

Y es ben estrany que succeheixi això després del brillant éxit—metàlicament parlant—que ha tingut la companyia castellana que acaba de anarse 'n. Lo qu' es los *Calvos* aquí á Barcelona no podran dir que no 'ls hi *lluhi 'l pel*. En Rafel l' últim dia estava comogut davant de l' ovació que varen tributarli y fins vá dirigirnos un discurs, dihent que 's recordaria sempre de nosaltres. Per molts anys.

—Ay Senyor, pensava jo: si per en Calvo 'ns entusiassem d' aquest modo ¿qué fariam si ressucitavan en Romea ó l' Arjona ó en Latorre? Ja vá fer bè Nostre Senyor d' endürsels' en, que si ells venian, prou nos tornariam ximplés.

Lo *Retiro* vá marxant ab las òperas ja conegudas. Las òperas del *Retiro* no han de veure's ab la vista ni han de sentirse ab l' oido, sinó ab lo porta-monedas. ¿Qué dimontri volen que 'ls donguin més per dos ralets.

Lo *Teatro lirich* comensará demá la seva feyna. Si volen saber com ha anat, fassinme 'l favor d' esperar-se fins á la senmana entrant que 'n parlarem ab l' extensió que 's mereix un quadro de artistas, alguns d' ells d' anomenada y en sa casi totalitat nous á Barcelona.

¿Tinch de dir que 'l ball *Lohókeli* continúa donant bonas entradas al teatro del *Tivoli*? Y are que vindran los forasters... ¡Amigo! ¿cóm se 'n lleparán los bigotis, al veure aquell conjunt de decoracions y trajés, y sobre tot aquell floret de pantorrillas!...

També neda y se sosté (gracias á las carbassas que ha rebut) la *Dona d' aygua*, de la qual se n' han tret alguns trossos; y se l'hi ha anyadit una apoteóssis final. Pero la posició de aquesta *dona á l' aygua* es bastant critica, havent refrescat tant y tant la temperatura que jo no sé com t' humor de pendre un bany fret casi cada nit. Si al ménos la gent anés al teatro, lo teatro s' escalfaria una mica.

A *Massini* s' han posat dos obretas novas tituladas *Lo frau* y *De la Seca á la Meca*. Escritas sense cap més objecte qu' entretenir al públich, la primera no feya 'l pés y l' altre encare que tampoch mata, agonitza.

Lo teatro *Romea* ha inaugurat ja la seva temporada, ab la comedia *La lengua* de 'n Gaspar. La *lengua* es un' obra realista: pintura no sempre bonica de la vida real, enclou lo mateix pensament que 'l *Gran Galeoto* y que 'l *Dir de la gent*, si bè, segons sembla, sigué escrita molt anteriorment á las obras de Echegaray y de 'n Pitarra. La producció de 'n Gaspar interessa y conté un llenguatge que sense ser rebuscat, es molt propi de l' escena.

L' empresa del *Principal* ha tret ja 'ls seus cartells. La insigne Marini obrirà la marxa demá, y després tindrem una companyia d' ópera italiana.

Al *Circo Equestre* fan verdaders prodigis de forsa y equilibris en una perxa en forma de créu los gimnastas espanyols, germans Teresa. Lo dia del debut tingueren una gran ovació.

Festas y firas sense toros no serian tals firas ni tals festas: aixís ho ha comprés l' empresa de la Plassa enviant á buscar toros de 'n Carriquiri y de Ripamilan y una numerosa quadrilla capitanejada per Bocanegra, Chicorro y Lagartija, que darán dugas corridas, diumenje y de diumenje en vuit, *si el tiempo lo permite*, que ho permeterà, no 'u duplin, tractantse del actual empresari pèl qual sempre lluheix lo sol... de la fortuna.

N. N. N.

UN TROS DE LAS MEVAS PENAS.

INTIMITATS.

Vaig pujá enamorat de petitesa de una xicota guapa com un sol, que ¡ay! are ab dois amor ma boca besa y tot lo que l' hi passa, tot m' ho resa porque soch son espós, soch son consol.

Era un jorn, una fresca matinada y avants de tocá 'l sol dalt del terrat, de casa van sortir dona y criada, per 'n á rentá 'l safreig nostra bugada quedantme jo á suar un costipat.

Al cap de una hora y mitja, al pis vingué un tipo. ¿qui serà?... Del meu dessobre la roba n' apartá, y vá dir-me:—¡A fé vos tinch de planye amich!—¿Per qué?—¿Per qué? ¡Que 'n sòu de calsonás y ruch y pobre!

Aquí dintre del llit esteu suhant pensant tenir la dona en lo safreig y aneu errat company, errat en gran. S' está ab un altre curro festejant á dintre de tal casa.—Oh quin mareig! ¿Es veritat?—Ho juro, jo l' he vista donarli alguns petons, y una abressada.—Qui es ell, diguéme ¿qui?—Es un ebanista. Anémhi y 'l veurém.—Dona malvada! Espéram un moment: ja 't tinch la pista.

Roig, encés y decidit los llensols tirant per terra, vaig saltar plé d' esperit y suat y mitj vestit davant partida tant perra, de un reconet de la sala prenc un garrot (voto al mont) y rabent com una bala, aixís que arribo á l' escala, se m' estripa l' pantalon.

Peró jo res de aturarme, al arribar al portal de nassos vaig estrellarme: davant la porta vaig dar-me un cop qu' encare 'm fá mal.

Y aixís que surto al carré, no molt lluny de casa mèva ¡quin paper devia fèl!.. Los xicots cridavan:—¡Eh! ¡Pèl darrera 'us surt la séval!

¡Que 'n devia fer de goig! Los bailets m' apedregavan tothom:—¡Ay!.. S' ha tornat boig, y anant com un bitxo, roig, fins los gossos me lladravan.

Peró á la casa citada per fi arribo. A ningú hi veig: estava desamparada... —¿Hont es, hont es la malvada? Veyám, aném al safreig.

Tot fent salts y tercerillas ja hi soch. la veig la primera: anava sense faldillas y ensenyant las pantorrillas com una gran pescatera.

Veyentme 's torna vermella: las demés fent cantarella, exclaman:—Ay ay Pepeta ¡quin marit t'ens tant femella!.. Vina, vina Joan Doneta.

Y marxant avergonyit, coneguí qu' era mentida lo que aquell me havia dit. —¡Ja me 'n puch entorná al llit!.. ¡Quina gent més divertida!

Arribo á casa cansat. Pro ¿qué veig?... ¡Quina imprudencial!.. Tot obert... tot despanyat... ¡Lladres!.. ¡Lladres!.. ¡M' han robat!.. ¡Socorro!.. ¡Ausili!.. ¡Assistencial!..

Y en un moment las vehinas van venir. Si ¡tururut!.. ¡Bè van ferne de tentinas!.. Totas duyan armas finas per matá al desconegut.

Y anavan buscant per tot, y arribá la mèva dona, y al veure tal esbalot vá venirli un fort singlot quedant muda llarga estona.

¿Voléu sabé 'ls resultats d' aquest cas? Jo no l' olvido ni haig pas d' olvidarlo... Honrats váu quedar; pero pelats... y el ladrón no ha sido habido.

JOAN VILASECA.

ESQUELLOTS.

Ja hi hèm arribat, ja hi som. Las firas y las festas se manifestan aquest any, ab quatre trastos colocats á la Rambla, ab la colocació de algunas primeras pedras y ab l' inauguració de un Mercat y de un Museo, que lo mateix s' hauria inaugurat are que un altre dia.

Y res més.

A propòsit de la coincidència de ploure sempre que surten los trastos de la Rambla, no falta qui ha buscat la rahó científica d' aquest fenomen atmosfèric.

Lo dictámen més acceptable es lo següent. Hi ha un núvol, per petit que siga, passa per sobre de la Rambla, mira y al veure aquell Parque de pen-datxos que hi ha davant del *Liceo*, se posa á riure y cauhen algunas gotas.

Desseguida demana al vent que 'l porti ab los demés núvols que ha de dirlos una cosa, lo vent bufa y 'l nuvolet se 'n vá.

—Veniu, veniu, diu al arribarhi, si voléu riure de debó, aném fins á la Rambla de Barcelona, que 'us dich que n' hi ha per llogarhi cadiras.

Los núvols son molt curiosos y del Montseny, del Montserrat, dels Pirineus, de totas parts acuden al reclam y cap á Barcelona faltan núvols.

Aixís s' empaytan, s' estrenyen, s' aglomeran y arriban á la Rambla, y al veure la manera ridicul com aquí celebrém las festas, comensan á caragolarse de riure... fan déu mil contorsions y...

Está clar se 'ls ne vá tota l' aygua.

Als forasters y als vehins de Barcelona: Lo jove veterinari senyor Darder y Llimona inaugura ab motiu de las festas lo seu Museo de Historia natural, en lo qual hi figuran uns mil exemplars, alguns molt rars y curiosos.

Lo Museo está establert en lo carrer de Ronda de Sant Pau, davant de la Presó.

Una cantarella que he rebut pèl corréu.

Nostras protestas d' amor escoltava 'l riu, la mar, los aucells, la salzareda... y 'l sogre boy amagat.

L' altre dia vá haberhi una renyina matrimonial en lo carrer de Sant Erasme.

Lo marit sorti de la brega ab una ferida al cap que tingué de serli curada á la casa de Socorro del districte.

Ja ho veuhem, una dona modelo.

S' obra una suscripció per regalarli unas calsas.

Dilluns tots los barcelonins tenian fixada la vista al cel.

Era que al mitj del dia havia sortit una *estrella ab qua*, que anava seguint al sol.

Los comentaris eran molt variats. Deyan los uns que designava pestes, altres que designava fam, y fins vá haberhi un industrial escamat que digué:

—¿Sabéu que designa l' estrella ab qua? Una nova contribució.

La dona de un menestral estigué tot lo sant dematí dalt del terrat contemplant á la dilxosa estrella.

Quan lo marit arribá á casa á l' hora de dinar, l' escudella era agafada.

—Vet' aquí l' estrella ab qua, ja sabia jo que designava una cosa dolenta; per are es la escudella que no 's pot menjar.

Dissapte passat, segona subasta dels géneros embargats.

L' acte tingué lloch en la Seca; pero no vá haberhi compradors.

Es molt natural, com que la Seca está dada de baixa fá molt temps, ja no s' hi fá moneda.

En cambi hi hagué protestas en gran.

Una protesta dels depositaris, contra la disposició del arcalde que prevenia qu' ensenyessin los géneros, á tothom que 's presentés á examinarlos.

Una protesta de alguns compradors, queixantse de que no havian pogut veure 'ls géneros porque 'ls depositaris van negarse á ensenyarlos.

Y una protesta dels embargats porque la subasta no s' ha fet dintre de las condicions de la llei.

Si aixó continúa aixís, Barcelona semblará una ciutat de la Gran Bretanya.

No hi haurá més que *inglesos y protestants*.

A l' any 1871 vá alsarse un monument al cementiri

dedicat als guardias municipals, víctimas de la febre groga.

Al monument l' hi han sortit esquerdas, y aquestas esquerdas necessitan una reparació immediata.

Lo comandant convoca als individuos del cuerpo y 'ls participa que s' obra una subscripció voluntaria.

Y 'ls individus, está clar, al sentir parlar de subscripció, se quedan frets y enrabanats com las mateixas víctimas de la febra groga.

* *

Conversas:

—¿Qué donas tú, Sanchez?
—¿Quién yo? Prou feyna tinch en mantenir á la dona y á las criaturas.

—Eso en Gutierrez que es solter.
—Lo que quisiera yo son dos cuartos per comprar un llonguet, siempre que tinch gana.

Y la subscripció queda oberta; pero las butxacas dels pobres municipals segueixen tancadas.

Y diuen que 'l comandant se queixa de la falta de espiritu del cuerpo.

Lo municipal del meu carrer me deya avuy:
—Dice que en el cuerpo no hi ha esperit... Vaya, fem una proba. Yo solo me empeno en passar la nit al cementiri al lado del panteon esquerdat. ¿A que va que el comandante no ho fá?

* *

Y are parlant en serio:

¿No véu l' Ajuntament que es molt ridicul demanar sacrificis á uns pobres funcionarios que tot just tenen per viure, per un assumpto que la dignitat y 'l decoro del Ajuntament hauria de resoldre?

¿Ja han vist lo café Condal agregat al café de Orient?
Ja 'ls asseguro jo qu' es pesa bona. Lo pati de la antigua fonda, com per art mágica ha quedat convertit en un dels primers establiments de Barcelona.

Forma un quadrat perfecte, porticat y realsat per una gran cúpula de cristalls que l' hi dona ayre y esbarjo.

Los colors y 'ls daurats, los miralls grabats y las estátuas, los escuts y 'ls grupos de flors, los rellés y 'ls artessons produeixen un conjunt armónich, suntuós y de una gran riquesa.

Lo café está iluminat ab llum eléctrica lo qual aumenta 'ls seus atractius.

Tots los adelantos de la ciencias y de las arts s' han reunit allí per crear, com per miracle, en molt poch temps, un local que no té millor á Barcelona, ahont tant abundan los grans cafés.

* *

Barcelona en massa ha anat á visitar lo Saló Condal. Encare 'm sembla que sento á un vellet que 's remontava al temps dels frares y deya:

—Ay Senyor, véu que dirian los pares caputxins si tornavan aquí y veyan los claustres del seu convent convertit en café!

—Que yol que diguessen l' hi responia 'l seu fill, jove dels del dia. Penjarian los hàbits á un arbre de la Rambla, entrarian al Saló y demanarian café, copa y puro.

Un xicot de Paris se desarrolla de una manera tant rápida, que 's calcula que creix cinch centímetros cada dia.

¿Quina existencia més trista!
Comprarse al demati uns pantalons á la mida y trobarse á la tarde que no l' hi arriban al turmell...

Un eco de la capital de Fransa.
Un rival de Blondin, espanyol per més senyas, un d' aquests dias davant de 20.000 espectadores vá pasar lo Sena, per sobre de un fil-ferro, tenints'hi ab tanta seguretat, que fins vá tocar alguna pesa de música ab un instrument.

Un individuo de la societat protectora dels animals, exclamava:
—¿Quina barbaritat! Aixó l' autoritat no ho hauria de permetre.

—Naturalment, porque si arribés á caure s' estrellaria.

—¿Oh! ell ray. Aquí lo terrible seria si queya sobre 'l riu en lo moment de passar algun peix.

QUÈNTOS.

Un jove arriba á deure 200 rals al café, y l' amo l' hi canta 'l *quien vive*. Ell li respon:—Deixim fer á mi.

Y l' hi explica un plan á cau d' orella, y á l' amo l' hi agrada y s' hi mostra conforme.

Lo jove era xistós y á las taulas se 'l disputavan. Ell buscava totas las ocasions de ser convidat.

—¿Qué vols pendre? l' hi preguntavan.

—Qualsevol cosa.

—Tú mateix, demana.

—Mosso, portim una copa d' ayguardent del que á mi m' agrada.

Lo mosso l' hi duya la copa, 'l jove se la bebia, y anava recorrent totas las taulas y repetint la mateixa operació en totas ellas.

Tres dias després estava en paus. En tres dias s' havia begut 200 copetas d' aygua clara, en compliment del conveni fet ab l' amo. Los seus amichs varen pagarli 'ls atrassos.

Una criada se lleva sempre tart y la seva mestressa la repta.

Ja veurá senyora, respon per disculparse, es que jo tinch la costum ja de petita de dormir molt apoch á poch y necessito mes temps que 'ls altres.

Un jutje interroga á un criminal que s' obstina en negar sempre.

Ja fá dugas horas que l' hi fá preguntas y no 'n pot treure res. Se sent una calor abrasadora.

—¿Es á dir que no voléu confessar? pregunta 'l jutje aixugantse 'l suor.

L' acusat no torna resposta.
—Agutsil, crida 'l jutje: obri la finestra.

Lo criminal, sense compendre que era la calor la causa d' aquell determini:

—No m' hi tiri, no m' hi tiri... ja ho confessaré tot.

Un cirurgiá que s' ha fet rich amputant brassos y camas, parla de retirarse.

—¿Y en qué passarás lo temps? l' hi pregunta un amich de confiansa.

—De una manera ó altra.

—¿Y no farás may mes cap operació?

—No dich que no... de 'n tant en tant ne faré alguna per entretenirme.

Una senyora s' alabava de no haver estimat may á ningú, ni haverse interessat per res.

—¿Es posible? l' hi deya un que l' escoltava. ¿Ni pels seus fills?

—Ah, si, per aquestos sí: quan eran petits.

Una amiga de la senyora va ficarli basa, exclamant:

—Y pels diamants també quan eran grossos.

—Papá, diu un nen, saltironant d' alegria: sè 'l nom de totas las Capitals d' Europa.

—A veure. ¿Capital d' Espanya?

—Madrid.

—¿De Fransa?

—Paris.

—¿De Austria?

Lo xicotet qu' es molt aficionat á las llinaduras,

respon en sech:

—Pá de Viena.

Un marit llegint lo diari:
«El ayuntamiento se constituyó despues en sesion secreta.»

La senyora sentintlo llegir:

—Barba: ¿perqué 'n diuen *secretas* á aquestas sessions?

En Barba després de barrinar un ratet.

—Perque las presideix lo *secretari*.

Encare que siga de un capellá, si una frase es bona, tenim lo deber de recullirla.

Lo capellá feya un viatge en carril, y en lo mateix vagó hi havia tres ó quatre amichs que per ferlo tornar roig contavan quèntos indecents.

Lo capellá feya com qui no sentis res; pero al fi del viatge al baixar del tren, se despedí d' aquells tipos, dihentlos:

—Senyors, hasta la vista.

—¿Com s' enten hasta la vista? digué un d' ells.

—Si senyors: jo soch capellá de la presó y allí 'ls espero.

A la Lluisseta, nena de cinch anys, l' hi han fet creure, trobantse la seva mare á l' hora del part, que ha sortit de casa y qu' estará fora algunas horas.

Al cap de una estona, la criada de la casa entra al quarto ahont s' havia quedat la Lluisseta, ab una criatura acabada de neixe als brassos:

—Mira l' hi diu, quin germanet més maco que t' han dut.

Resposta de la Lluisseta:
—Oy Jesús, y are tot justament que la mamá es fora.

Conversació entre dos homes molt grossos, verdaderament fenomenals.

—Quan te moris ¿sabs que patirán los que hajan de durte al cementiri?

—Aixó ray, que 'ls meus herèus lloguin quatre camalichs y en paus. Pero y tú ¿cóm t' ho arreglarás?

—Oh, jo ray: jo deixaré encarregat que fassan dos viatjes.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

SONET.

Recordo era una *tot* de primavera
quan sa *prima* 'm vá *quart* ab goig l' Agnès,
y 'm creya jo felis per sempre més
al contemplar sa cara falaguera.

Més joh Dèu! y quan gran mon error era
quin cambi de quan era 'l seu promés!
Si avants sens sè á gust meu no feya res,
are obra á son capritxo y *hu-tercera*.

Si 'm queixo no 'n fá cas, mostra calxassa,
y al veure aixó 'm consumo y m' aflaixeixo,
quan sembla una *dos-tres* ella de grassa.

Y al pensar lo que soch y 'l que sufreiro,
y al recordá aquell jorn y lo que 'm passa,
aquell funest *hu-dos* ne maleixo.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Hu-dos, quart-hu 'l *quart-tercé*,
qu' es á la *quart-dos-tres-quart*,
perque si la *Total* vé
no veji que l' has tocat.

CAU RECAU Y SAN VICENS.

MUDANSA.

Ab *C* pels vestits se posa,
ab *P* pels monyos y trenas,
y ab *T* per escriure cartas
á las rössas y morenas.

J. V. G.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
5 6 2 3 4.—Poble de Catalunya.
3 4 5 2.—Lo que molts prenen.
5 6 1.—Lo que hi ha en las casas.

UN CATALÁ.

CONVERSA.

- ¿Ahont vás Alfonso?
—Al Teatro, y ¿tú Valentí?
—Volía anárme'n á Gracia; pero...
—Vina ab mí al Teatro.
—Bueno; pero ¿á quin vás?
—Entre tots dos ho havém dit.

LL. MILLÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

Treuli Tuyas.

Ab aquests noms formar lo de una autoritat que s' ha tallat.

LO DEL LLOBREGAT.

ROMBO.

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: una lletra.—Segona: un peix.—Tercera: un aeronauta.—Quarta: nom d' home.—Quinta: una consonant.

TOMATECH DEL U.

GEROGLIFICH.

:: M ::

II

fam

:

II

X

T

J. T. SALON.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—*Ca-ma-cho*.
- Id. 2.ª—*Ma-ni-qui*.
- MUDANSA.—*Pa-Pe-Pi-Po*.
- LOGOGRIFO.—*Sarampió*.
- CONVERSA.—*Mariano*.
- QUADRAT NUMERICH.

3	4	1	5	8	2	6
4	5	6	3	2	8	1
2	6	8	1	3	4	5
6	8	2	4	1	5	3
8	1	5	2	6	3	4
5	2	3	6	4	1	8
1	3	4	8	5	6	2
- ROMBO.

T
P O P
T O L O N
P O M
N
- GEROGLIFICH.—*Per bons vins Alella*.

¡No se n' hi gira poca de feynal! Naturalment, com que per ell se fa la festa!